

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρόμαϊ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
χίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
κρητονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλημ Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)
— *Catulle Mendès* ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΘΝΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
'Εν Ρώσῃς βούβλια 6.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρ-
χίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυ-
στεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ.
Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ὡς
ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

— Ναί, ἀλλὰ σεῖς δὲν εἰσθε εἰς κατὰ-
στασιν νὰ νοήσετε. . . Καὶ ἔπειτα δὲν
εἶνε δὲ καὶ τόσον δεινὰ τὰ πράγματα...
'Ἡ θεῖσα Ἰσαβέλλα δὲν ἔχει ἄθικτον τὸ
κτῆμα της; Δὲν εἰμπορεῖ νὰ δανεισθῇ ἐπ'
αὐτοῦ ποσόν τι ὥστε νὰ ἀντακουφισθῶμεν
ὀλίγον;

— Ὅα ἀποποιήθῃ, τὸ εἶπε πολλὰκις,
διότι λέγει ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ θὰ εἶνε
τὸ τελευταῖον καταφύγιον τῆς οἰκογε-
νείας.

— Τὴν ἀχάριστον! Τριάντα ἔτη εἶνε
μαζί μας, καὶ ποτὲ δὲν της εἶπα τοῦτο
εἶνε 'δικό μου καὶ τοῦτο εἶνε 'δικό σου. Ἐν
τῇ εὐτυχίᾳ τὰ πάντα ἦσαν κοινά, καὶ τὴν
ὥραν τῆς καταστροφῆς τὰ χωρίζομεν! . .
'Ἀξιόλογα! νὰ σου εἰπῶ! . .

— Ὅχι δά, πάτερ μου, μὴ εἰσθε ἀδι-
κος! Ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα ἐπλήρωσε καὶ
ὕπὲρ τὴν δύναμίν της, καὶ ἡ ἀφιλοκέρδειά
της νὰ εἰξεύρετε ὅτι ἐξισοῦται πρὸς τὴν
ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς ἡμᾶς.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ λοιπόν, κόρη μου, σὺ
'Αντωνίτσα μου, θὰ ἀφήσῃς τὸν πατέρα
σου εἰς ἀμηχανίαν; Διότι καὶ σὺ το βλέ-
πης ὅτι θὰ ἀποθάνω ἂν δὲν ἐπιτύχω. . .
Τί τὴν θέλω τὴν ζωὴν; Σὺ ἔχεις χρή-
ματα. . . Ὁ ἀδελφός σου σοῦ παρεχώ-
ρησε τὸ μερίδιόν του. . . Τὴν περιουσίαν
τῆς μητρὸς σου τὴν ἔχεις εἰς τὰς χεῖράς
σου. Σὼσε τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας μας,
ἀναστήλωσε τὸ καταρρέον Κλαίρεφόν! . .
Νὰ σοῦ εἰπῶ ἔρχεσαι νὰ γίνωμεν σύντρο-
φοι; Ὅα σε κάμω ἐκατομμυριούχον! Ναί!
καὶ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους μάχιστα. Ἀ! ἄ!!!
ἄ!!! τί καλὰ! Ἐλα, κόρη μου, ἀποφά-
σιζε ὀλίγον ποσόν. . . ὅχι ὅλην τὴν προῦ-
κά σου, ἐν μόνον μέρος. . .

Καὶ ἱκετικῶς ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς
τὴν Ἀντωνίαν.

Τὴν προῖκά της! ὡς ἐπαίτης ἱκέτευε
τὴν κόρην τοῦ ὀλλοτε ὑπερήφανος καὶ
ἱπποτικὸς Κλαίρεφόν! Καὶ δὲν ἤξευρεν
ὅτι ἡ Ἀντωνία εἶχε ῥίψη εἰς τὸ βάραθρον
τὴν προῖκά της, θυσιάσασα γάμον, μέλ-
λον, εὐδαιμονίαν, μόνον καὶ μόνον ἵνα
ἀπαλλάξῃ τὸν πατέρα της δεινοῦ ἐξευτε-
λισμοῦ. Ἴνα μὴ λοιπὸν λυπήσῃ τὸν γη-
ραιόν, λέγουσα ὅτιδλον της τὸ ἔχειν ἐθυ-
σίασε χάριν αὐτοῦ, ἀπεφάσιζε νὰ ψευσθῇ·
διὸ ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς ἐξάλλου.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖτε, πατερ μου,
εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον.

— Τί! μ' ἀποποιεῖσαι; ἀνεφώνησε κα-
τάπληκτος ὁ μαρκήσιος. Ἀφίνεις τὸν γη-
ραιὸν πατέρα σου νὰ σε καθικετεύῃ μάτην;
Δὲν γίνεται. Ὡς φαίνεται δὲν ἐνόησες
καλὰ τί σε εἶπα, ἡ ἐγὼ παρήκουσα, βέ-
βαια δὲν θὰ μου εἶπες ὅχι. . . Ἀλλὰ σὺ
δὲν μου ἀποκρίνεσαι. . . Κύτταξε ἐκεῖ ἐπι-
μονή! Δι' ὀλίγας παλιοχιλιάδας θὰ ἀφή-
σῃς νὰ καταστραφῇ ἡ οἰκογένειά μας!
Καὶ δὲν μου λέγεις; Ὅα βασταξὴ ἡ καρ-
διά σου νὰ πωληθῇ ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν
ἐγεννήθης. . . ὅπου ἐζήσαμεν. . . ὅπου ἡ
μητέρα σου ἀπέθανε; . .

'Ἀλλ' ἡ Ἀντωνία ἵστατο ἀκίνητος ὡς
λίθος. Τὸ πρῶτον δὲ ἤδη ἀνθίστατο εἰς
τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς της.

— Χωρὶς ἄλλο τὰ ἔχετε συμφωνήσῃ ἡ
θεῖα, ὁ ἀδελφός σου καὶ σὺ. . . Δι' αὐτὸ
λοιπὸν αὐτοὶ ἔφυγαν; Καὶ σὺ ὡς τολμη-
ροτέρα ἢ ὀλιγώτερον εὐαίσθητος ἔμεινες
διὰ νὰ μου ἐναντιωθῇς. . . Μοῦ ἀρνεῖσαι
τὴν σωτηρίαν μου, καὶ μου κλέπτεις ὅχι
μόνον τὴν τύχην, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν. . .
Εἰσαι κόρη ἄστοργος. . . Ἐλα! Φύγε ἀπ'
ἐμπρός μου! . . Δὲν εἰμπορῶ νὰ σε βλέ-
πω. . . Ἐξ' ἀπ' ἐδῶ! . .

Καὶ ὥρμησε κατ' αὐτῆς ὡς ἔξω φρε-
νῶν. . . Ἀλλ' ἡ κόρη δὲν ὑπέμεινε περι-
πλέον, ἀλλὰ ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ἤνοιξε
τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐνηγκαλίσθη δυνατὰ
τὸν ἀπειλητικῶς ἐπερχόμενον πατέρα της,
κατεθώπευσεν αὐτὸν καὶ τὸν κατέβρεξε
διὰ τῶν δακρῶν της, τὸν παρεκάλεσε, καὶ
προσεπάθησε νὰ τὸν καθυποχάσῃ ὀμιλοῦσα

πρὸς αὐτὸν ὅτε μὲν ὡς πρὸς παιδίον μακ-
ρόθρεπτον, ὅτε δὲ πρὸς ἄνδρα ἐχέφρονα
καὶ συνετόν.

— Ὅχι, γλυκύτατέ μου πάτερ, ἀνε-
φώνησε δακρύουσα, δὲν εἰξεύρετε πόσον
εἰσθε ἄδικος καὶ σκληρός! Μὴ κατηγο-
ρεῖτε μὴτε τὴν θεῖαν μου μὴτε τὸν ἀδελ-
φόν μου. . . Ἀχ! διὰ σᾶς αὐτοὶ καὶ τὴν
ζωὴν των προθύμως θὰ ἐθυσίαζον ὅπως
καὶ ἐγώ! Εἴμεθα θύματα ἀδυσωπότητος
Μοίρας, καὶ εἴμεθα δυστυχέστεροι παρ' ὅ-
σον εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῇτε. Μὴ θε-
λήσετε νὰ ἐμβαθύνετε περισσότερον, καὶ
μὴ πικραίνετε τὴν κόρην σας, ἡ ὁποία
σᾶς ἀγαπᾷ, σᾶς σέβεται καὶ τῆς ὁποίας
ἡ μόνη χαρὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶνε ἡ
ἀγάπη σας!

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἄλλ' ὁ γέρων ἐπτο-
ήθη μὲν, ἀλλὰ καὶ δὲν κατεπίεσθη. Εἶχε
τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν ἐφευρεσίν του, καὶ
παρασυρόμενος ὑπὸ τῆς ἐνδομύχου χαρᾶς
καὶ εὐφροσύνης, ἐβάδιζεν ἐν τῷ δωμα-
τίῳ ἔχων τὰς χεῖρας ἐν τοῖς θυλακίοις,
τερετίζων ἁσμάτιόν τι παλαιόν. Ἐπανει-
λημμένως διήλθε πρὸ τοῦ θρονίου ἐν ᾧ
ἐκάθητο ἡ Ἀντωνία καταβεβλημένη, οὐ-
δόλως προσέχων εἰς αὐτήν. Τέλος καθί-
σας πρὸ τῆς τραπέζης ἔγραψε σημειώσιν
τινα ταχέως, ὡς ἐάν τῳ ἐπῆλθε τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἰδέα τις, ἣν ἔσπευσε νὰ ση-
μειώσῃ μὴ τὴν λησμονήσῃ, καὶ παρευθὺς
ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον χωρὶς νὰ εἴπῃ
τι εἰς τὴν Ἀντωνίαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ
'Αντωνία τὸν ἤκουε εἰσάγοντα ξύλα εἰς
τὸν κλιβανόν, ἀνακινοῦντα τὰ διάφορα
χημικὰ σκεύη του καὶ σύροντα τὴν ἄλυ-
σιν τὴν κινούσαν τὴν φύσαν.

Ὅλην τὴν ἡμέραν διήλθεν ἡ Ἀντωνία
μόνη μετὰ τοῦ λαγωνικοῦ, ὅπερ συνεμε-
ρίζετο τὴν λύπην της ὡς ἄνθρωπος. Ἐ-
γραψε δὲ πρὸς τὴν θεῖαν Ἰσαβέλλαν, ἀ-
νακουφίσασα οὕτω τὴν βεβαρημένην καρ-
δίαν της.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου κατήλθεν ἐκ
τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ὁ γέρων, καὶ συνη-
τήθησαν πατὴρ καὶ κόρη ἐν τῷ ἐστιατο-
ρίῳ. Ἀλλ' ὁ γηραιὸς δὲν ἐνόει νὰ ὀμιλή-
σῃ πρὸς τὴν Ἀντωνίαν, ἀλλὰ ἐκαμνεν
εἰς αὐτήν τὸν βαρύν. Ἦτο δυσηρεστημέ-

νος· ὥστε καθ' ὅλον τὸ δεῖπνον δὲν ἐξεστόμισε λέξιν. Μετὰ τὸ δεῖπνον ἠγέρθη καὶ βαδίζων ἐν τῷ δωματίῳ ἐθώπευε τὸν κύνα, ἦλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔρριψε ψυχία τινὰ εἰς τὰ περιπτόμενα στρουθία, ἐστάθη ὀλίγον σύννους καὶ ὡς ἐνδοιάζων, ἀπέβλεψε λαθραίως πρὸς τὴν Ἀντωνίαν διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ὡς θέλων νὰ τη εἴπῃ τι, τέλος δὲ ἀποφασίσας ἐποίησε νεῦμα ἀγανακτήσεως, καὶ εἰπὼν ξηρὰ ξηρὰ: «Καλὴν νύκτα, κόρη μου,» ἀνέβη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του.

Ἡ Ἀντωνία βαρέως ἔφερε τὴν ἄδικον ταύτην τοῦ πατρὸς της ὀργὴν καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν. Ἐγερθεῖσα ἐξῆλθεν εἰς τὸν κήπον καλέσασα δι' ἐλαφροῦ συριγμοῦ τὸν κύνα, ὅστις ἔσπευσε πλησίον της. Τὸ σκότος ἐπῆρχετο κατ' ὀλίγον. Ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν τακτικῶς περιεπάτει καθ' ἐσπέραν ἐν τῷ κήπῳ μετὰ τῆς θείας Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Ῥοβέρτου. Συνησθάνθη ἔτι μᾶλλον τὴν κατάστασιν της καὶ τὴν ἐρημίαν της, μάτην ἀναζητήσασα διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ἀπόντα προσφιλεῖ ὄντα, καὶ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγωνίας κατέπεσεν ἐπὶ λιθίνου θρονίου στενάζουσα καὶ ἐπιθύρισε: Ῥοβέρτε, ὦ Ῥοβέρτε!

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσας ὁ κύων ἐξέβαλε κλυθμηρὰν καὶ πένθιμον κραυγὴν καὶ παρετήρει τὴν νεανίδα ὡς αἰσθανθεὶς καὶ αὐτός. Ἐκεῖνη δὲ διὰ συχνῶν θωπειῶν καθησύχασε τὸ ζῶον· τὸ ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου ἐσήμανεν ὀκτὼ ὥρας, καὶ ἡ Ἀντωνία φρικιάσασα ἠγέρθη ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸν πύργον. Ἀλλ' ἰδοὺ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγεται ἡ μικρὰ κιγκλιδωτὴ πύλη καὶ ἐπιφαίνεται ὁ κύριος Μαλεζῶ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀμαϊδῶν τὴν νεανίδα ἀνέπνευσεν ὡς ἀνακουφισθεὶς.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, δεσποινίς, ἀνεφώνησε σὰς εὐρίσκω μόνην, δεσποινίς... Εἶχα μεγάλην ἀνησυχίαν μήπως εὐρωμαζίσας τὸν κύριον μαρκησίον...

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ εἴπῃ τι προλαβοῦσα ἡ Ἀντωνία τὸν ἠρώτησε:

— Τί νέα, κύριε Μαλεζῶ... Νὰ μὴ μου κρύψετε τίποτε... Τί εἰδεύετε περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου;...

— ὦ! δεσποινίς, τί ἀτυχία νὰ μὴ τον πάρτετε μαζί σας προχθὲς ἀπὸ τὴν πανηγυρίν! Ἀλλὰ καὶ τί ἀπερισκεψία νὰ ἀποφασίσετε νὰ ὑπάγετε...

— Καὶ ποῦ νὰ προέβλεπε κανεὶς τί ἔμελλε νὰ συμβῇ;...

— Ὑψιστε Θεέ! ἔπρεπε τὰ πάντα νὰ φοβήσῃ! Διότι αὐτὸς ὁ Καρβαγὰν... εἶνε τίγρις λυτὴ... ἐξῆγειρε τὴν κοινὴν γνώμην κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σας, αὐτὸς μάλιστα τὸν κατήγγειλεν εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ δὲν εἰξέσω καὶ ἐγὼ ποῦ θὰ κατατατήσῃ τὸ πρᾶγμα. Ὁλος ὁ πληθυσμὸς τῶν χωρίων θὰ ἐξεγείρετο... Αἱ ἔρευναι ἐξακολουθοῦν, συνελήφθησαν πολλοὶ ὑποποιοί, ἀλλὰ οὐδεμία ἀποδείξις κατ' αὐτῶν εὐρέθη!... Ἐν ᾧ ὁ καὶ μένος ὁ Ῥοβέρτος... Ἀ! τὴν ἔστησαν καλὰ τὴν παγίδα!

— Καὶ τί νὰ κάμωμεν διὰ νὰ ἀφοπλίσωμεν τὸν Καρβαγὰν;

— Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν θὰ σας ἔλεγα: Ἰκανοποιήσατε τὴν φιλοδοξίαν του καὶ τὴν ἀπληστίαν του, παραχωροῦντες εἰς αὐτὸν τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον φιλικῶς. Ἀλλ' ἄρά γε θὰ συναινέσῃ τῶρα πλέον εἰς τὴν ὕλικήν ταύτην ἱκανοποίησιν;... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μισεῖ τὸν πατέρα σας καὶ πάντας τοὺς περὶ αὐτόν... Δυστυχῶς εἴσθε εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζετε πολὺ ἐκ τῆς γενναιότητός του...

— Ἀ! εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Κλαίρεφόν καὶ τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον! ἄς ἀφανισθοῦν ὅσα ἔχομεν, εἰς τὸ βάραθρον τῆς καταστροφῆς, φθάνει μόνον νὰ μας ἀποδοθῇ ὁ ἀδελφός μου!..

— Περὶ τούτου πάντα λίθον θὰ κινήσω, ἀλλά, δεσποινίς, ἀπαιτεῖται πολὺς καιρὸς, δυστυχῶς.

— Καὶ πρέπει νὰ περιμένωμεν πολὺ;

— Φεῦ! πολλὰς ἐβδομάδας, δεσποινίς. Ἡ δικαιοσύνη εἶνε βραδεία, δεσποινίς.

— Καὶ πῶς θὰ κατορθώσωμεν νὰ μὴ μάθῃ ὁ πατὴρ τίποτε;

— Ὅθι εἶνε πολὺ δύσκολον...

— Καὶ ὅμως ἂν τὸ μάθῃ δὲν θὰ ἀνθέξῃ... θὰ ἀποθάνῃ...

— Ὅλα καλὰ, ἀλλὰ τῶρα πρόκειται νὰ μάθω τί σκοπεύετε νὰ κάμετε... Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἀναθέσωμεν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἀδελφοῦ εἰς ἓνα ἔξοχον δικηγόρον τῶν Παρισίων, καὶ ἔως κατορθώσωμεν νὰ τον ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σας. Ἐπειτα θὰ προσπαθήσωμεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἀγγελίας εἰς διαφόρους ἐφημερίδας, διὰ νὰ εὐρωμεν καλοὺς ἀγοραστὰς τοῦ πύργου καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων. Ὁ Καρβαγὰν ὁ ὁποῖος λυσσῶδως ἐπιθυμεῖ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ αὐτός, θὰ προτείνῃ μεγαλητέραν τιμὴν καὶ οὕτω θὰ γεννηθῇ ἀνταγωνισμὸς ὁ ὁποῖος θὰ καταλήξῃ εἰς ὄφελός σας. Καὶ ὅταν κατορθωθῇ νὰ γίνῃ ἡ πώλησις, θὰ πληρώσωμεν ὅλα τὰ χρεὴ καὶ θὰ ἀπομείνῃ καὶ ὑπόλοιπον διακοσίων ἢ τριακοσίων χιλιάδων φράγκων, τὰ ὁποῖα ἐπιδειξίως διαχειριζόμενα θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν μαρκησίον νὰ ζήσῃ ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς ἐν τῷ κτήματι τῆς κυρίας Ἰσαβέλλας. Αὐτὸ εἶνε τὸ σχέδιόν μου τὸ ὁποῖον ἦλθα νὰ σας προτείνω.

— Πράγματι αὐτὸ πρέπει νὰ κάμωμεν, εἶπεν ἡ Ἀντωνία, καὶ οὕτως ὑπαγορεύει ὁ ὀρθὸς λόγος. Λοιπόν, κύριε Μαλεζῶ, εἰς σὰς ἀναθέτω ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἰδέτε τὸν πατέρα μου καὶ πείσατέ τον νὰ ἀναθέσῃ εἰς σὰς καὶ εἰς ἐμὲ τὴν διεξαγωγὴν τῆς υποθέσεως.

— Ὅθι προσπαθήσω, δεσποινίς, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος.

Βαδίζοντες ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου.

— Ἐγὼ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Πρὶν φύγετε ἂν ἔχετε νὰ μου παραγγείλετε τίποτε, καλέσατέ με σὰς παρακαλῶ.

Ὁ συμβολαιογράφος προσέκλινεν εὐ-

λαβῶς πρὸ τῆς δεσποινίδος ὡς ἐνώπιον βασιλίσσης, καὶ ἀναβαίνων τὴν κλίμακα κατηνύθη εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Ἀντωνία εἶδε τὸν συμβολαιογράφον καταβαίνοντα καὶ ἀπερχόμενον, ταυτοχρόνως δὲ ὁ γηραιὸς Βερνάρδος ἐκόμισεν εἰς αὐτὴν σημείωσιν τοῦ συμβολαιογράφου ἐν τάχει γραφείσαν καὶ λέγουσαν: Μὴ ἀνησυχεῖτε, ὁ μαρκησίος θὰ πεισθῇ, θὰ ἐπανέλθῃ αὐρίον τὴν μεσημβρίαν.

Καταβιβλημένη ὑπὸ τῶν συγκινήσεων ἡ νεανὶς ἐκοιμήθη ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἠγέρθη ἐξῶρας. Ἦτο δὲ πῶς ἦσυχος.

ΙΕ'

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΤΗ

Ἀλλ' ὁ Καρβαγὰν δὲν διήλθεν ἦσυχος τὴν νύκτα ταύτην. Περιεπάτει ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ δωματίῳ του ὡς τίγρις ἐν τῷ κλωθῇ της. Ἐμέθυεν ὑπὸ μίσους καὶ χαρᾶς ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ μαρκησίος ἦτο εἰς χεῖράς του, καὶ ὅτι ὁπότε ἤθελεν ἠδύνατο νὰ τον ἐξευτελίσῃ καὶ νὰ τον ἐξουδενώσῃ. Εἰς τὴν ἡθικὴν ἀγωνίαν τοῦ μαρκησίου ἤθελε νὰ προσθήσῃ καὶ ὑλικὰς δυσχερείας.

Περὶ τὸν ὄρθρον κατεκλίθη ὀλίγον καταπεπονημένος καὶ ἐξηντημένος, καὶ ἠγέρθη τὴν συνήθη πρωϊνὴν ὥραν, ἀνέγνωσε τὰς ἐπιστολάς καὶ περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἦλθεν ἀσθμαίνων ὁ Μαθητὴς καὶ ἄνευ προοιμίων εἶπεν εἰς τὸν δήμαρχον ὅτι ἔρχεται παρὰ τοῦ μαρκησίου παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πύργον Κλαίρεφόν, διότι θέλει νὰ νῶ εἴπῃ τι σπουδαῖον.

— Τώρα ἐγὼ εἰμποροῦσα ἂν ἤθελα νὰ του μνηύσαι νὰ περάσῃ αὐτὸς ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου, ἀλλὰ ἄς ἔχῃ χάριν. Διότι ὅταν εἶνε κανεὶς ἰσχυρότερος, πρέπει νὰ φαίνεται καὶ ὀλίγον συγκαταβατικός.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξεκίνησε παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Μαθητῆ.

Ὅποια διαφορὰ τῆς σημερινῆς πορείας του καὶ τῆς πρὸ τριακονταετίας! Τότε μὲν ἦτο νύξ ζοφερά καὶ αὐτὸς ἔσπευδεν ἀγωνίων καὶ περιλυπός, ἀλλὰ νῦν ἦτο ἡμέρα, ἥλιος λαμπρός, καὶ ἔσπευδεν ἀσφαλῶς βαδίζων, ἔχων συνειδησιν τῆς δυνάμεώς του. Ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀνακράξῃ πρὸς τὰ δένδρα: «Μὲ γνωρίζετε τίς εἰμαι; Ἐγὼ εἰμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὃν πρὸ τριακονταετίας εἴδετε διερχόμενον κλαίοντα καὶ ἀπελπιν, ἀναζητοῦντα τὴν γυναῖκα ἣν ἠγάπων.» Ἦδη ἔρχομαι πάλιν νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, καὶ ἂν θέλω, δύναμαι νὰ ἀνταποδώσω σήμερον ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως καὶ πληγὴν ἀντὶ πληγῆς. Ἐν μιᾷ τριακονταετίᾳ τὰ πράγματα ἀνεντράπησαν, τότε ἦμην κάτω καὶ τώρα εἰμαι ἐπάνω. Ἐγὼ εἰμαι, ἐγὼ ὁ ἴδιος!»

Ὅτε ἔφθασεν ἐξω τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης τοῦ πύργου, ἤνοιξεν αὐτὴν μόνος του καὶ προὐχώρησε νεύων κατὰ γῆς καὶ ἀναζητῶν τὸν τόπον ὅπου εἶχε καταπέ-

σῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἱππῶν τῆς ἀμά-

ξης τοῦ μαρκησίου, αἰμόφυρτος ἐκ τῆς πληγῆς τῆς μάστιγος τοῦ ἡνιόχου. Τὸν τόπον τὸν εὔρε καὶ τὸν κατεπάτησε διὰ τῶν ποδῶν του, ὡς θέλων νὰ ἐξαλείψῃ ἕχνος τι ὕπερ αὐτὸς μόνος διέκρινεν. Οὕτω δὲ σύννου καὶ κύπτων τὴν κεφαλὴν ἀνέβη τὴν κλίμακα, καὶ ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ ἀνακύψας εἶδεν ἐνώπιόν του ἰσταμένην ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τὴν κόρην Κλαίρεφον.

Τὸ βλέμμα τῆς Ἀντωνίας τὸν ἀφώπλισεν, ἡσθάνθη ἑαυτὸν ταπεινούμενον, διότι κατενόησεν ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τὸν μόνον ὑπολειπόμενον ἀντίπαλον καθ' οὗ ἦτο ἡναγκασμένος νὰ παλαίσῃ, κατενόησεν ὅτι δὲν κατέληξεν ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Κλαίρεφον πάλη.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Ε'

— Ἡξεύρετε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, πῶς δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ τοὺς καταδικασμένους εἰς τὴν Ροκέταν χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδιαίτην ἄδεια. Ὁ Πήγασος, ἂν καὶ εἶνε ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἐμβαίνει μέσα εἰς τὴν κάμερα τοῦ κυρίου Λουδοβίκου, ἔχει ὅμως κάθε ἡμέραν εἰδήσεις δι' αὐτόν. Εἶνε πονηρός, ὁ γέρω Πήγασος μου, ἂν καὶ δὲν φαίνεται. Εὗρηκε τὸν τρόπον νὰ κάμῃ φιλίαν μὲ ἓνα κλητῆρα τῆς φυλακῆς. Αὐτὴ ἡ φιλία τοῦ κοστίζει κάθε ἡμέραν μιὰ λίτρα κρασί, ἀλλ' ἀξίζει τέσσαρες, διότι μαθαίνει ὅ,τι κάμνει τὸ παιδί σας. Ἀπόψε ἀκόμη εἰς τὰς ἑξ ἡμέρας, μέσα εἰς τὸ κρασοπουλεῖο, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὴν ἄκρην τοῦ βουλευθρίου Μενιλμονταν, ἀντικρυ τοῦ νεκροταφείου τοῦ Περ-Λασέζ, ὁ φύλακας τοῦ εἶπε πῶς ὁ κύριος Λουδοβίκος ἐπέρνα τὸν καιρὸν του γράφοντας.

— Γράφων! ἐπανελάθεν ὁ γέρων Λεκὸκ μετ' ἀνησυχίας.

Διηρώτα ἑαυτὸν μήτοι ὁ δυστυχὴς υἱὸς του ἐνεπιστεύετο ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ ὡς καταδίκου, ἔτρεμε δὲ φοβούμενος μήτοι κάμωσι χρῆσιν κατ' αὐτοῦ ἀπερισκέπτων φράσεων, ἅς ἡ ἀπελπισία ἠδύνάτο νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι οὐδὲν χάνεται ἐν τοῖς δεσποτηρίοις, ὅτι ὑπάρχουσιν ὀφθαλμοὶ ὅπως ἀναγνώσῃ τὰς γραπτὰς ὁμολογίας, ὅπως ὑπάρχουσιν ὅσα ὅπως ἀκούσῃ τὰς προφορὰς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, φαίνεται ὅτι γράφει γράμματα εἰς τὴν φιλενάδα του... ἐκείνην ποὺ κάθεται εἰς τὴν Βουλώνην... δυστυχισμένο κορίττι! Ὅταν συλλογίζωμε πῶς ἐγὼ εἶμαι ἀφορμὴ καὶ

εὐρίσκεται λυπημένη. καθὼς καὶ ὁ κύριος Λουδοβίκος, μού ἔρχεται νὰ δέσω μιὰ πέτρα στὸν λαιμὸ καὶ νὰ πέσω στὸν ποταμό. Φαίνεται τόσον καλὴ! Ἄν' ἔξερατε πῶς μ' ἐδέχθηκε, ἐμένα ὁ ὁποῖος ἐπήγαινα νὰ συλλάβω τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς!

— Σιωπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ γέρων. Βλέπεις ὅτι μού σπαράσσεις τὴν καρδίαν.

— Συμπάθησέ με, ἀρχηγέ, διότι δὲν τὸ θέλω. Ἐχω πάντα ἐμπρὸς στὰ μάτια μου ἐκείνη τὴ σκηνή, καὶ λησμονῶ πῶς σὰς κάνω νὰ λυπᾶσθε ὅταν σὰς τὴν θυμίζω.

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ. Ὁ κύριος Λεκὸκ ἦτο τοσοῦτ' ἐσθαινεμένος, ὥστε μετὰ δυσκολίας θὰ ὑπεκρίνετο ἐπιτυχῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Ναβῶθ. Εὐτυχῶς, ὁ Τολβιάκ δὲν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ αὐτὸν κλαίοντα.

— Σοὺ εἶπεν ὁ Πήγασος τί ἔλεγαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λουδοβίκου; ῥώτησε, πειρώμενος νὰ καταστείλῃ τὴν λύπην του.

— Μάλιστα, μού εἶπε πῶς τρέχουν ἀποικαὶ φῆμαι, ἀπῆντησεν ὁ Πιεδούσης μετὰ δυσκολίας. Εἰς τὸ σπῆτι, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ροκέταν, λέγουν πῶς ἂν ἀπορριφθῇ ἡ ἀναίρεσις, ἡ δουλειὰ θὰ χαλάσῃ... διότι ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ ἔκαμε πολὺν κρότον μὲ τὰς ἐφημερίδας... καὶ ἀκόμη, διότι ὁ υἱὸς σας εἶνε ἓνας κύριος. Λέγουν μάλιστα πῶς ἂν τοῦ χαρίσουν τὴν ποινὴν, αὐτὸ θὰ κάμῃ νὰ φωνάξῃ ὁ κόσμος... θὰ φλυαρήσουν πῶς ὁ νόμος δὲν εἶνε ὅμοιος δι' ὅλους... καὶ ἄλλαις ἀνοησίαις! Ἄν θέλουν ὁ νόμος νὰ εἶνε ὅμοιος, δὲν πρέπει νὰ σκοτώσουν ἓνα κατὰδικον ἐπειδὴ ἔχει εἰσοδήματα. Ἐπειτα τοὺς δύο τελευταίους καταδίκους τοὺς ἐλάφρωσαν τὴν ποινὴν των, καὶ τότε θὰ γείνουν τρεῖς κατὰ σειράν. Φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν γίνεται συχνά.

— Ὡραία δικαιοσύνη, ἡ ὁποία ἐξαρτᾷ τὴν ζωὴν ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον χάριτος, τῆς ὁποίας ἔτυχον οἱ πρὸ αὐτοῦ καταδικασθέντες, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ κύριος Λεκὸκ.

Εἶτα ἐπανελάθε μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Πόσος καιρὸς νομίζουν ὅτι μᾶς μένει ἀκόμη;

— Ἐνας μῆνας, ἀρχηγέ, ἐψιθύρισεν ὁ Πιεδούσης. Ἐχομεν σήμερα πέντε Μαΐου... ἡ ἀναίρεσις δὲν θὰ δικασθῇ προτῆτερα ἀπὸ ταῖς πρῶταις ἡμέραις τοῦ Ἰουνίου, ἐκτὸς ἀν... .

— Τελείωσε.

— Ἐκτὸς ἂν δώσουν ἰδιαίτερας διαταγαὶς διὰ νὰ κάμουν γρήγορα οἱ δικασταὶ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ γιαιτροῦ... τὴν ἔξεύρετε... αὐτοῦ ποῦ ἐφαρμάκωσε μιὰ γυναῖκα, εἶνε τώρα καμμιὰ δωδεκαεὶς χρόνια... αὐτὴ ἐτελείωσε ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας...

— Ὀκτὼ ἡμέραι! ἐπανελάθε φρικτῶν ὁ γέρων. Ὁχι... ὀχι... Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ φονεύσουν τὸ παιδί μου, πρὶν κατορθώσω τὰ πάντα ὅπως τὸν σώσω... Διὰ μέσου τοῦ Πήγασος θὰ μανθάνῃς, ὅτι συμβαίνει... ἂν ἐπισπεύσουν τὴν στιγ-

μὴν θὰ μὲ εἰδοποιήσης... θὰ γράψω εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν Ἐφετῶν, θὰ ὑπογράψω μὲ ἄλλο ὄνομα, καὶ θὰ τοῦ ὑποσχομαι ἀνακαλύψεις... ἡ ἐπιστολὴ θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν... καὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ περιμένουν τὴν ἀφίξιν ἑνὸς μάρτυρος, τοῦ ὁποίου ἡ καταθέσις ἡμπορεῖ νὰ τὰ μεταβάλλῃ ὅλα... θὰ κερδίσωμεν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καιρὸν... καὶ ὁ καιρὸς εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ Λουδοβίκου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ὠθήσουν τὰ πράγματα, διότι καταλαμβάνουν ὅτι μένουν ἀκόμη ἀμφιβολία. Τὸ Ἀκυρωτικὸν δὲν δικάζει πρὸς μόνον ἐπὶ νομικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ οἱ δικασταὶ οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν αὐτὸ εἶνε ἄνθρωποι, καὶ ἂν νέαι ἀποδείξεις ἐφανέρωναν τὴν ἀθωότητα τοῦ Λουδοβίκου, θὰ ἡμποροῦσαν ν' ἀνακαλύψουν τοὺς ἐσφαλμένους τύπους τῆς διαδικασίας.

Ὁ Πιεδούσης εἰσάγει.

Ἐσκέπτετο ὅπως ὁ γέρων Λεκὸκ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδόλως ἐθανναλιζέτο ὑπὸ ἀπατηλῶν ἐλπίδων, καὶ δὲν ἐπέμενεν ὅτι ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ κατὰδικος δὲν ἦτο ἔνοχος.

— Μάλιστα, εἶπεν, ἐκ συγκαταβάσεως μᾶλλον ἢ ἐκ πεποιθήσεως, χρειάζεται ἓνας κτύπος ποῦ νὰ κάμῃ κρότον. Ἄν ἡμπορούσαμε, παραδείγματος χάριν, νὰ ξετρυπώσαμε κανένα μάρτυρα, ὁ ὁποῖος νὰ ὀρκισθῇ, πῶς εἰς τὸ σπῆτι τῆς Ἀγγλίδος ἐπήγαινε ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ὁ κύριος Λουδοβίκος, μήτε ὁ ἔμπορος ποῦ ἐσκότωσαν...

— Αὐτὸ δὲν θὰ ἀρκοῦσε. Τὸν μάρτυρα αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πιστεύσῃ τότε κανεὶς, ἀφοῦ ἡ ἐτυμηγορία ἐξεδόθη.

— Ἀδιάφορον, ἂν ἡμποροῦσε νὰ εὑρεθῇ... Νά! ὁ καρβουνιάρης δὲν ἀνεγνώρισεν τὸν κύριον Λουδοβίκον, μήτε τὴν γυναῖκά του. Καὶ μὲ ὅλα αὐτὰ κατέθεσαν ὅτι εἶδαν συχνὰ εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας Φασίτ ἓνα κύριον καλοφορεμένον. Ἡ δουλειὰ εἶνε νὰ τοὺς βάλωμε κατὰ πρόσωπον μὲ αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἀλλὰ πῶς; Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ δολοφόνος θὰ φυλαχθῇ καλὰ νὰ μὴ φανερωθῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φέρῃ τὸν καρβουνιάρην εἰς τὰ μέρη ποῦ ἴσως τὸν ἀπαντήσῃ. Εἶνε μιὰ ἰδέα ποῦ ἔχω τώρα καὶ ὀκτὼ ἡμέραις, καὶ προχθές, ὅταν εὐγῆκα μὲ τὸ φυσικόν μου πρόσωπον, πῆγα καὶ συνωμίλησα μὲ τὸν Ὁβερνὸν ἐμπρὸς στὸ μαγαζί του, τὸν ἐκέρασα μάλιστα κ' ἓνα κρασί, καὶ τώρα εἰμεθα δυὸ καλοὶ φίλοι. Μιὰ ἀπ' αὐταῖς ταῖς ἡμέραις θὰ τοῦ προτείνω ἓνα μικρὸ περίπατο εἰς ταῖς ἀριστοκρατικαῖς συνοικίαις... καὶ θὰ ἰδοῦμε.

— Δὲν λογαριάζω σχεδὸν τὴν τύχην, ἀπῆντησε μετὰ θλίψεως ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἡ τύχη μᾶς ἐφάνη πάντοτε ἐναντία. Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ βάλῃς εἰς ἐνέργειαν τὴν ἰδέαν σου, ἀλλὰ περιμένω καλλίτερον ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν ἐκστρατεῖαν, τὴν ὁ-